

N:o 43.

Toisena Sunnuntaina Pääsijäisestä.

Evank. Joh. 10: 11–16.

Jesus sanoi Juutalaisille: minä olen se hyvä paimen: hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä. Mutta palkollinen, joka ei ole paimen, eivätkä lampaat ole hänen omansa, koska hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee: ja susi raatelee ja haaskaa lampaat. Mutta palkollinen pakenee, sillä hän on palkollinen, eikä tottele lampaista. Minä olen se hyvä paimen, joka tunnen omani, ja minä tunnetaan myös omiltani. Niinkuin Isä minun tuntee, ja minä tunnen Isän, ja panen henkeni lammasten edestä. Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammashuoneesta: ne pitää minun myös tänne saattaman: ja he saavat kuulla minun ääneni: ja pitää oleman yksi lammashuone, ja yksi paimen.

Tämä on lohdullinen evankeliumi, joka kuvailee meille Herran Kristuksen erittäin suuloiseksi ja opettaa, mikä henkilö hän on, mitä töitä hän toimittaa ja mikä mieli hänessä on ihmisiä kohtaan. Mutta tämä voidaan paremmin ymmärtää, jos pannaan rinnatusten valkeus ja pimeys, päivä ja yö, se on: hyvä ja paha paimen, kuten Herra tässä itse tekee.

Te olette nyt usein kuulleet, että Jumala on lähettänyt maailmaan kahdenlaisen saarnan. **Ensimmäinen** saarnaa Jumalan käskyjä sanoen: **Ei sinun pidä pitämän muita Jumalia; ei sinun pidä tappaman, ei huorin tekemän, ei varastaman,** (2 Moos. 20: 3, 13 ja seur.) ja uhaten sen ohessa, että ken ei tätä pidä, sen pitää kuoleman. Mutta tämä saarna ei tee ketään sydäimestä hurskaaksi, sillä vaikka sen kautta pakotetaan ihminen ulkonaisesti toisten silmissä tekeytymään hurskaaksi, pysyy kuitenkin sydän sisällisesti lain vihollisena eikä soisi sitä olevan olemassakaan.

Toinen saarnavirka on evankeliumi, joka sanoo, mistä saadaan voima lain vaatimusten täyttämiseen; se ei pakota eikä uhkaa ihmisiä vaan houkuttelee sangen ystävällisesti. Se ei sano: Tee niin ja tee näin, vaan: Tule, minä tahdon osoittaa sinulle, mistä saat ottaa ja

käydä noutamassa hurskaaksi tulemisesi: katso, tässä on Herra Kristus, joka sen sinulle antaa. Siis ovat nämä kaksi toisilleen vastakkaisia, niinkuin ottaminen ja antaminen, vaatiminen ja lahjoittaminen, joka erotus tarkoin käsitettäköön. Näin on Jumalamaailmaa hallinnut ja hallitsee yhä edelleenkin. Paatuneille ja surttomille ihmisille, jotka eivät evankeliumia tunne, pitää lakia saarnattaman ja teroitettaman, kunnes pehmenevät ja tuntevat vikansa; kun tämä on tapahtunut, aljettakoon evankeliumilla.

Nämä ovat nuo kaksi jumalallista taivaasta tullutta saarnaa. Näitä paitsi on toisiakin, ei taivaasta tulleita, vaan ihmissepustuksia, joita paavi ja meidän piisпамme ovat keksineet ja joilla he omiatuntoja turjuttelevat. Nämä eivät ansaitse paimenen eikä palkkalaisenkaan nimeä, vaan näitä Kristus sanoo varkaiksi, murhaajiksi ja susiksi. Jos, näet, tarkoituksena on johdattaa ihmisiä autuuteen, pitää se Jumalan sanalla saataman aikaan; ellei sitä Jumalan sanalla toimiteta, ei siitä myöskään mitään tule.

Tässä ryhtyy Kristus selittämään **toista** saarnavirkaa, mikä se on, ja sanoo itseään ylimmäksi paimeneksi, vieläpä ainoaksikin, sillä ketä hän ei ruoki, se pysyy ruokkimaton-

na. Tätä lohdullista ja suloista saarnaa tahdomme tarkastella.

Te olette äskettäin saaneet kuulla, että Herramme Kristus kärsimisensä ja kuolemansa jälkeen nousi ylös kuolleista, astui ja asetettiin kuolemattomaan menoon. Ylhäälle taivaaseen ei hän suinkaan mennyt joutilaana istumaan eikä itsestään iloitesemaan, vaan ottaaksensa käsiinsä valtakunnan hallituksen ja ollakseen kuningas, josta kaikki profeetat ja koko Raamattu paljon puhuvat. Sentähden on hän oleva alituisesti kaikissa läsnäoleva ja valtaa pitävä, älköönkä luultako hänen tuolla ylhäällä joutilaana oleskelevan, vaan tuolla ylhäällä hän täyttää ja hallitsee kaikki tyyni täällä alhaalla, kuten Paavali Efes. 4: 10 sanoo. Erityisen huolen pitää hän siitä valtakunnastaan, joka on kristillinen usko: siis täytyy hänen valtakuntansa vaikuttaa meidän keskuudessamme täällä maan päällä. Tämän valtakunnan olemme sanoneet olevan niin järjestetyn, että meidän kaikkein tulee siinä päiväpäivältä kasvaman ja puhtaammaksi tuleman, sekä ettei sitä hallita millään väkivallalla vaan suullisella saarnalla, se on: evankeliumilla.

Tämä saarna taasen ei ole lähtenyt ihmisistä, vaan Kristus itse on sen tuonut mukanaan ja antanut sitten apostoleille ja heidän seuraajainsa sydämeen, että sen käsittäisivät, ja suuhun, että siitä puhuisivat ja saarnaisivat. Tämä on hänen valtakuntansa ja näin hän hallitsee, joten siis kaikki hänen voimansa perustuu Jumalan sanaan ja on siihen kätkeytynä. Jotka nyt sen kuulevat ja uskovat, ne ovat tämän valtakunnan jäseniä. Ja sana puolestaan on niin mahtava, että se saa aikaan kaikki, mitä ihmiselle on tarpeellista, ja tuottaa kaiken hyvän, mitä omistaa saatetaan. Sillä se on Jumalan voima, niin että se voi ja taitaa tehdä autuaaksi kaikki, jotka siihen uskovat, kuten P. Paavali Room. 1: 16 sanoo. Jos sinä siis us-

kot Kristuksen kuolleeksi ja ylösnousneeksi sentähden, että hän sinut auttaisi kaikesta onnettomuudesta, ja jos sinä sitten sanassa pysyt, niin totisesti ja varmasti ei mikään luontokappale voi sitä järkähyttää; samoin kuin taasen kukaan ei voi sanaa kumota, samoin ei myöskään kukaan voi sinulle mitään tehdä, jos vain siihen uskot.

Näin voitat sinä sanalla synnin, kuoleman, perkeleen ja helvetin ja sinne tulee sinun mennä ja paeta, missä tämä sana on, se on: ijan-kaikkiseen rauhaan, iloon ja elämään, ja sanalla sanoen: kaikesta sanaan kätkeytystä voimasta olet sinä tuleva osalliseksi.

Tämä on siis ihmeellinen valtakunta; sana on siinä ja saarnataan suullisesti koko maailmalle, mutta sen voima on kokonaan salattu, eikä kukaan, ken ei usko, havaitse sitä näin tehokkaaksi ja suuria asioita matkaan saattavaksi; se pitää sydämessä tunnettaman ja maistettaman.

Me saarnaajat emme sen vuoksi voi enempää tehdä, kuin että olemme Herramme Kristuksen suu ja ase, jolla hän ruumiillisesti sanaa saarnaa. Sanan hän julkisesti julistuttaa, että sen jokainen kuulisi; mutta että se sisällisesti sydämessä tunnetaan, sen vaikuttaa usko, joka taas on Kristuksen salainen työ, jonka hän toimittaa siinä, missä hän näkee voivansa sen tehdä jumalallisen harkintansa ja mielensä mukaan.

Tätä hän tarkoittaa sanoessaan: **Minä olen hyvä paimen.** Ja minkälainen hyvä paimen? Hyvä paimen, sanoo Kristus antaa henkensä lammasten edestä, ja minä annan myös henkeni lammasteni edestä. Tähän paimen nimensä sulkee Herra kaiken siihen kuuluvan ja esittää suloisen vertauksen lampaista. Tiedättehän, että tämä eläin on hyvin typerä ja mitä yksinkertaisin, niin että jos tahdotaan jotakuta ihmistä kuvata yksinkertaiseksi, sanotaan hänestä: Hän on lammas. Kuitenkin on

sillä ennen muita eläimiä se luonto, että se heti kuulee paimenensa äänen eikä seuraa kehtään muuta kuin omaa paimentaan, jolta ai-noalta se apua etsii. Itse ei se voi itseään aut-taa, ei ruokkia eikä parantaa, ei varjella susil-ta, vaan aina turvautuu se vieraaseen apuun.

Kristus ottaa siis tämän eläimen luonnon ja ominaisuuden vertaukseksi ja kuvaa it-seään hyväksi paimeneksi. Näin osoittaa hän sattuvasti, mikä ja minkälainen hänen valta-kuntansa on, tarkoittaen sanoillaan: Minun valtakuntani ei mitään muuta ole, kuin että hallitsen lampaista, se on: köyhiä, vaivaisia ja viheliäisiä ihmisiä maan päällä, jotka hyvin näkevät ja tuntevat, ettei heillä muuta neuvoa eikä apua voi olla.

Mutta saadaksemme asian vielä selvem-mäksi ja paremmin sen käsittääksemme, tah-domme tähän lainata lauseen profeeta Hese-kielistä 34: 2 ja seur., jossa puhutaan pahois-ta, Kristusta vastustavista paimenista näin: **Eiköstä paimenten pitäisi laumaa ruokki-man? Mutta te syötte lihavata ja verhoitat-te teitänne villoilla ja teurastatte syötetyi-tä; mutta ette tahdo ruokkia lampaista. Heikkoja ette tue, sairaita ette paranna, haavoitettuja ette sido, eksyneitä ette pa-lauta, kadonneita ette etsi; mutta kovain ja ankarasti hallitsette heitä. Ja minun lam-paani ovat hajoitetut, niinkuin ne, joilla ei paimenta ole, ja ovat kaikille pedoille ruuaksi tulleet, ja ovat peräti hajoitetut. Ja käyvät eksyksissä kaikilla vuorilla ja kor-keilla kukkuloilla; ja ovat kaikkeen maa-han hajoitetut, johon tapaan enemmänkin puhutaan. Näin nuhtelee Jumala niitä paimen-ia, jotka eivät lampaista oikein ruoki. Huo-maappas, kuinka tässä paikassa näin kirjoit-taessaan vakavasti tarkoittaa saada heikkoja, sairaita, särjetyitä, hyljätyitä ja kadotettuja vahvistetuiksi, terveiksi, parannetuiksi ja jäl-leen etsityiksi, sillä hän ei soisi niiden olevan**

hajalla ja harhateillä. Näin olisi teidän tullut tehdä, sanoo hän paimenille, mutta te ette ole sitä tehneet, jonka vuoksi minä itse tahdon sen tehdä, kuten hän vähän jälkeen v. 16 sanoo: **Kadonneet tahdon minä etsiä ja eksyneet tallelle tuottaa, haavoitetut sitoa, heikkoja vahvistaa.**

Tästä näet, että Kristuksen valtakunnan-toimi tarkoittaa heikkojen, sairaitten ja särjettyjen vaalimista ja auttamista. Onhan toki tämä lohdullinen saarna. Mutta siinä se vika vaan on, että emme tunne hätäämme ja tarvettamme; jos sen tuntisimme, niin kohta juoksimme hänen turviinsa. Mutta kuinka tekivät nuo paimenet? He hallitsevat ankaruudella ja teroittavat mieliin Jumalan lakia sangen väki-valtaisesti; siihen lisäsivät he vielä omia sää-döksiään, kuten nytkin tekevät. Ja joka näitä ei sitten pidä, sitä he pauhaten kiroovat, niin ettei heidän menonsa muuta ole kuin ainaista pakkoa ja pakkoa, käskyä ja käskyä. Tämä ei suinkaan ole ruokkimista eikä sielujen hallitsemista, sanoo Kristus. Eikä hän ole tällainen paimen, sillä siitä ei kenelläkään apua ole, vaan täten ainoastaan kaikki tyyni perin poh-jin turmellaan, kuten saamme kuulla. Nyt tah-domme profeetan lausetta järjestyksessä käsi-tellä.

Ensiksi sanoo hän: **Heikkoja pitää tu-kea**, se on: uskossa heikkoja omiatuntoja, murheellisia henkiä ja arkoja sydämiä ei saa pakottaa eikä niille sanoa: Se sinun pitää tehdä, sinun täytyy olla vahva, sillä jos olet noin heikko, niin olet hukassa. Tämä ei ole heikkojen vahvistamista. P. Paavali sanoo Room. 14: 1 näin: **Heikkouskoista korjatkaa, elkkää mureuttako omiatuntoja**; ja kohta järkeen 15: 1 sanoo hän: **Mutta meidän, jotka väkevät olemme, tulee heikkoin voimattomuutta kärsiä**. Siis ei saa näitä ankaruudella kohdel-la, vaan lohduttaa, vaikka ovatkin heikkoja,

etteivät epäilykseen joutuisi, sillä aikaa voit-
taen he kyllä vahvistuvat.

Profeeta Jesaiaskin 42: 3 sanoo Kristuk-
sesta näin: **Särjettyä ruokoa ei hänen pidä
murentaman, ja suitsevaista kynttilän sy-
däntä ei pidä hänen sammuttaman. Särjet-
tyjä ruokoja** ovat kurjat, heikot ja särjetyt
omattunnot, jotka helposti voidaan hämmen-
tää, niin että hädissään epäilevät Jumalasta.
Näitä hän ei rupea jalkoihinsa tallaamaan, ei
hänen tapansa sellainen ole, vaan hän menet-
telee hellästi niiden kanssa, ettei niitä muser-
taisi. Samoin ovat nämä myöskin **suitsevia
kynttilän sydämiä**, jotka vielä hiukkasen ky-
tevät ja joissa on enemmän savua kuin tulta.
Heidänkään ei tule epäillä, sillä hän ei ole nii-
tä sammuttava vaan vahvistava ja yhä enem-
män niihin tulta sytyttävä. Onhan tässä suuri
lohdutus sille, joka asian käsittää. Ken siis ei
näin johdata heikkoja omiatuntoja, hän ei to-
tisesti ole mikään hyvä paimen.

Toiseksi sanoo profeeta: **Sairaita tulee
heidän parantaa.** Kutka ovat sairaita? Niitä
ovat ne, jotka ulkonaisesti osoittavat puutteel-
lisuusiensa eriskummallisia teoilla. Ensim-
mäisessä kohdassa oli puhe omastatunnosta,
kun se on heikko; tässä taas ulkonaisesti
vaelluksesta, kun joku kompastuu, on kum-
mallinen, joutuu vikoihin milloin siinä, mil-
loin tässä, rikkoo vihaan syttyen ja tehden
muita turhanaikaisia töitä. Samoin ovat apos-
tolitkin välistä pahastikin kompastuneet. Jot-
ka siis näin ovat ulkonaisesti töissään rikok-
sen alaisia ihmisten nähden, niin että heistä
pahennutaan ja heitä sanotaan kummallisiksi
ja omituisiksi ihmisiksi, niitäkään ei hän tah-
do hyljätä. Sillä hänen valtakuntansa ei nyt
ole niin järjestetty, että siihen kuuluisi pelkkiä
väkeviä ja terveitä, sillä näin on laita vasta tu-
levassa elämässä, vaan Kristuksen tehtäväksi
on annettu juuri sellaisten ihmisten korjaami-
nen ja auttaminen.

Vaikka me siis olemmekin heikkoja ja sai-
raita, ei meidän kuitenkaan tule epäillä eikä
sanoa: Me emme ole Kristuksen valtakunnas-
sa, vaan kuta selvemmin me puutteemme tun-
nemme, sitä lähemmäksi häntä meidän tulee
astua, sillä hän onkin tullut juuri meitä paran-
tamaan ja terveiksi tekemään. Jos sinä siis olet
sairas ja syntinen ja tunnet hätäsi, on sinulla
sitä suurempi syy tulla hänen luokseen ja sa-
noa: Rakas Herra, minä tulen juuri sen vuoksi,
että olen syntinen, että minua auttaisit ja mi-
nut hurskaaksi tekisit. Näin pakottaa hätä si-
nua Kristuksen tykö, sillä mitä suurempi sinun
puutteellisuutesi on, sitä tähdellisemmin sinä
tarvitset parantamista. Sitäpä Kristuskin tah-
too ja houkuttelee meitä turvallisesti tykönsä
tulemaan. Mutta ne, jotka eivät ole tällaisia
paimenia, luulevat tekevänsä ihmisiä hurs-
kaaksi, kun vihaisesti ärjyen hätyyttävät heitä
saattaen täten heidät vaan yhä pahemmiksi.
Näemmehän nykyään näin käyvän, sillä nyt
on jouduttu tuon nurjan menon kautta sille
kannalle, että kaikki on surkeasti hajallaan,
kuten profeeta tässä sanoo.

**Kolmanneksi. Haavoitettu ja ette sito-
neet.** Haavoitettu on se, joka esimerkiksi tait-
taa luunsa tai muuten on ruumiiltaan vahin-
goittunut. Semmoinen on kristitty, kun hän ei
ainoastaan ole heikko ja on jonkun vian tahi
rikoksen alainen niin että aika ajoin kompaste-
lee, vaan kun hän myöskin joutuu suureen
kiusaukseen, jossa ikäänkuin taittaa luunsa;
aivan kuin esimerkiksi hän lankeisi kieltämäl-
lä Kristuksen, kuten P. Pietari teki. Vaikka nyt
siis joku niinkin pahasti kaatuisi, että tykkä-
nään peräytyisi tai vaipuisi aivan synnin val-
taan, niin et sinä kuitenkaan saa häntä työntää
pois, ikäänkuin ei hän enää milloinkaan kuu-
luisi tähän valtakuntaan. Sillä sinun täytyy an-
taa Kristuksen ominaisuuden pysyä loukkaa-
mattomana, niin että hänen valtakunnassaan
vallitsisi ainoastaan pelkkä runsas armo ja lau-

peus, sillä hän tahtoo auttaa ainoastaan niitä, jotka surkeutensa ja kurjuutensa tuntevat ja tahtovat niistä päästä, joten siis tämä on sangen lohdullinen valtakunta ja hän niin lohdullinen ja suloinen paimen, että houkuttelee ja maanittelee jokaista tulemaan tykönsä.

Tämä kaikki tapahtuu nyt ainoastaan evankeliumin kautta, jolla heikkoja pitää vahvistettaman ja sairaita parannettaman. Onhan se sellainen sana, joka ottaa kaikki omantunnon puutteet korjatakseen ja jakaa kaikille lohdutusta, joten ei kenenkään tarvitse epäillä, olkoon hän kuinka suuri syntinen tahansa. Sen vuoksi on ainoastaan Kristus se hurskas paimen, joka kaikenlaiset vammat parantaa ja nostaa ylös kaikki kaatuneet lankeemuksesta. Ken ei tätä tee, hän ei mikään paimen ole.

Neljänneksi sanoo profeeta edelleen: **Eksyneitä ette palauta.** Kuka on eksynyt? Eksynyt on ylönkatsottu sielu, joka on joutunut sellaiseen häpeään, että luullaan hänen kaikin puolin olevan hukassa. Kuitenkaan ei Kristus tahdo että häntäkään kovuudella kohdeltaisiin. Hän ei tahdo valtakuntaansa supistaa niin ahtaalle, että ainoastaan näkevät, terveet ja täydelliset siellä tilaa saisivat. Niin on laita oleva vasta tulevassa valtakunnassa tämän elämän jälkeen, kuten jo on sanottu; nyt kun hän täällä hallitsee, pitää siinä ainoastaan armon ja lempeyden oleman vallalla, kuten Jumala lupasi Israelin lapsille, että luvatussa maassa oli ainoastaan maitoa ja hunajaa vuotava. Samoin P. Paavlikin 1 Kor. 12: 23 sanoo: **Ne jäsenet, jotka me luulemme häpeällisemmiksi ruumiissa, niitten päälle me enimmän kunnian panemme; ja jotka häijymmiksi näkyvät, niillä on enin kauristusta.**

Viidenneksi hän päättää: **Kadonneita ette etsineet.** Kadonnut on se, joka on niin kirottu, ettei voida luulla hänen enään palaavan, jommoisia evankeliumeissa puplikaanit ja

portot ovat ja jommoisia vieläkin ovat törkeät jumalattomat ihmiset. Näitäkään ei saa jättää oman onnensa nojaan, vaan tehtäköön kaikki, mitä voidaan hiedän palauttamiseksi. Näin on P. Paavali muutaman kerran menetellyt, kun hän 1 Tim. 1: 20 hylkäsi Hymeneuksen ja Aleksanderin saatanan valtaan sanoen: **Jotka minä olen saatanan haltuun antanut, että he tulisit kuritetuksi enään pilkkaamasta,** ja 1 Kor. 5: 5 sanoo hän: **Minä olen jo sen tuominnut, että hän, joka sen niin tehnyt on, pitää annettaman saatanan haltuun lihan kadotukseksi, että henki autuaaksi tulis Herran Jeesuksen päivänä.**

Sentähden tulee Kristuksesta niin saarnata, ettei hän hylkää ketään ihmistä, olkoon tämä kuinka heikko tahansa, vaan hän aina mielellään hoivaa, lohduttaa, vahvistaa ja auttaa jokaista, jotta häntä hyvänä paimenena pidettäisiin. Näin tulevat sydämet itsestään hänen tykönsä, niin ettei enään tarvitse ihmisiä pakottaa eikä ajaa. Evankeliumi houkuttelee ja herättä halun ihmisissä, niin että he siihen mielistyvät ja lähestyvät sitä kaikella luottamuksella, sytyttää heissä rakkautta Kristusta kohtaan, niin että he mieluisasti tekevät kaikki tehtävänsä, vaikka heitä ennen täytyi ajaa ja pakottaa. Kun meitä pakotetaan ryhdymme kaikkeen haluttomasti ja vastenmielisesti, jota Jumala ei ollenkaan tahdo ja joka sen vuoksi on turhaa. Mutta kun näen Herran näin sydämellisesti menettelevän kanssani, valloittaa hän kokonaan sydämeni, niin että minun täytyy kiiruhtaa hänen luokseen; tästä syttyy sitten kaikki halu ja riemu sydämeeni.

Katsos nyt, kunka pahasti ihminen tekee toista tuomitessaan. Kuten olemme kuulleet on Kristuksen valtakunnan tarkoituksena tehdä ainoastaan sairaita ja kurjia sieluja terveiksi ja hurskaiksi; sen vuoksi täytyy kaikkien niiden olla väärässä, jotka tähystelevät ainoastaan väkeviä ja pyhiä. Suurta ja ylevätä on siis

se, että Kristuksen oikein tunnemme. Nahassamme kannamme luontoomme kasvaneen konnan ja kuitenkin vaadimme, että jokaisen pitäisi hurskas oleman sekä katselemme suu auki ainoastaan sinne, missä väkeviä kristittyjä on, välittämättä ollenkaan heikoista ja sairaista. Me emme luule heidän kristittyjä olevankaan, koska eivät väkeviä ole, ja tahdomme pitää kaikki muut paitsi aivan pyhät, pelkkinä heittiöinä, vaikka itse olemme kaikkia toisia pahempia ja ilkeämpiä. Tämän saa aikaan paha luonto ja sokaistu järki, joka tahtoo rajoittaa Jumalan valtakunnan oman päänsä jälkeen, arvellen, että ken ei ole hänen silmissään puhdas, ei se muka Jumalankaan silmissä puhdas ole.

Meidän pitää siis kääntää silmämme pois tästä, sillä jos liian paljon rupeat asiata pohtimaan, joudut vihdoin näin ajattelemaan: Voi kuitenkin minua, mikähän minunkin perii, kun ainoastaan pelkkiä sellaisia kristityitä pitäisi löytyä, jotka ovat väkeviä, terveitä ja hurskaita? Milloinkahan minusta sellainen tulee? Ja tällä tavalla ei sinusta ikänä sellaista tulekkaan. Vaan lopuksi täytyy sinun siihen taipua, että sanot: Rakas Herra, minä tunnen itseni aivan heikoksi, sairaaksi ja hätääntyneeksi; mutta sentään en tahdo harhapoluille poiketa, vaan tulen luoksesi, että minua auttaisit; olethan sinä paimen ja hyvä paimen, jona sinut pidänkin, ja tahdon olla omiin töihini turvaamatta.

Olkaamme siis ymmärtäväisiä tässä kohden, että oppisimme Kristuksen siten tuntemaan, että hänen valtakunnassaan on ainoastaan heikkoja ja sairaita ihmisiä sekä ettei se muuta ole kuin sairashuone, jossa pelkkiä raajarikkoja ja vaalittavia potilaita elostelee. Mutta tämä käsitys on sangen harvoilla ihmisillä ja tämmöinen viisaus on aivan tuiki sallattu, niin että tässä suhteessa niiltäkin paljo puuttuu, joilla evankeliumi ja henki on, sillä

tämä on suurin viisaus, mikä meillä olla taitaa. He kyllä Raamatusta näkevät, että se ylistää Kristuksen valtakuntaa ja selittelee sen sangen kallista tehtävätä, mutta he eivät kuitenkaan ota kylläksi vaaria siitä, mitä sana sisältää, eivätkä huomaa siinä löytyvää oikeata viisautta, joka on kaikkea ihmisviisautta paljoa korkeampi. Eihän tuo meidän viisauteemme mahdu, ettei meidän tule puhua ja saarnata ymmärtäväisille, viisaille, oppineille ihmisille, vaan tyhmille ja höperöille ottaen heitä korjataksemme, ei sillä tavalla, että siitä huvitusta saisimme, vaan että ihmisiä autettaisiin synnistä ja hulluudesta vanhurskauteen ja oikeaan ymmärrykseen.

Tästä näet, ettei kristillisen viisauden muukaista suinkaan ole nostaa silmät ylös ja tähystellä korkeata viisasta ja kuvastella siinä itseään, vaan meidän tulee luoda silmät alas, alhaiseen ja hupsuun. Ken tämän tajuaa, hän kiittääköön Jumalaa, sillä tästä tiedosta tulee hän sellaiseksi ihmiseksi, joka voi mukautua ja käyttäytyä maailman kaikissa olosuhteissa. Tämän vuoksi olet sinä tapaava monta henkilöä, jotka, vaikka saarnaavat evankeliumia, eivät kuitenkaan ole tälle kannalle päässeet. Tähän asti ei ole mitään muuta opetettu ja siihenpä me olemme kaikki tottuneetkin, ettei muka saisi Kristusta lähestyä, ellei ensin olla aivan puhtaita. Mutta heitä sinä pois se ajatus ja pyri oikeaan käsitykseen, että oikein tuntisit Kristuksen oikeaksi paimeneksi. Tästä olemme nyt kylliksi puhuneet.

Evankeliumissamme panee hän rinnastusten hyvän ja pahan paimenen eli palkkalaisen ja sanoo: **Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä. Mutta palkollinen, joka ei ole paimen, eikä lampaat hänen omiansa, koska hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee, ja susi raatelee ja haaskaa lampaat. Mutta palkollinen pakenee, sillä hän on palkollinen, eikä tottele**

lampaista. Hän tosin yksin on ainoa paimen, mutta kuitenkin, samoin kuin hän yksin on Kristus, ja yhtä kaikki antaa meille oman nimensä, joten meitäkin sanotaan kristityiksi, samoin myöskin, vaikka hän yksin on paimen, antaa hän kuitenkin paimenen nimen niillekin, jotka saarnavirkkaa toimittavat kristikunnassa. Samoin kieltää hän meitäkin Math. 23: 9 ketään kutsumasta isäksi maan päällä, koska yksi on isämme taivaissa; kuitenkin sanoo Paavali itseään korinttilaisten isäksi lausussaan 1 Kor. 4: 15: Minä olen teitä Kristuksessa Jeesuksessa siittänyt evankeliumin kautta. Jumala tekee näin, ikäänkuin hän yksin tahtoisi isä olla, vaan antaa samalla isän nimen ihmisillekin, vaikka heillä ei sitä itseltään ole vaan Kristuksesta. Aivan samoin meitäkin kutsutaan kristityiksi, vaikka meillä itsestämme ei mitään ole, vaan saamme kaikki lahjaksi hänen kauttansa. **Palkollinen,** sanoo Kristus, **joka ei ole paimen, eikä lampaat ole hänen omansa, koska hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee.** Nämä ovat tosiaankin ankaria sanoja, joiden mukaan nekin, jotka evankeliumia oikein saarnaavat ja teroittavat vahvistaen ja parantaen lampaista, kuitenkin lopuksi jättävät lampaat ryöstettäväksi ja juoksevat matkoihinsa, kun lampaat enimmin apua tarvitseivät. Kun ei mikään susi ole uhkaamassa, ovat he kyllä ahkeria ja ruokkivat laumaansa, mutta kun näkevät suden syöksevän päälle, niin jättävät lampaat pulaan. Kun he siis näin ovat ensin lampaansa ruokkineet väkeviksi, terveiksi ja lihaviksi, ovat ne sitä maukkaammat suden syödä.

Kuinka tämä tapahtuu? Kristus tarkoittaa näin: Minun valtakunnastani, jonka tehtävänä ei muuta ole kuin heikkojen vahvistaminen, sairasten parantaminen, epäilevien lohduttaminen j. n. e., ei pidä suinkaan pyhän ristin puuttuman. Kun, näet, saarnataan, että Kris-

tuksen yksin täytyy meitä vaivaisia lampaista vaalia, vahvistaa, parantaa ja auttaa, ja kun me emme omilla voimillamme ja omilla töillämme saata vähimpänäkään apuna olla itsellemme, joten siis kaikkein töiden ja sen, mitä maailma hokee oikeaksi jumalanpalvelukseksi, täytyy rauveta tyhjäksi, niin maailma ei voi kärsiä tämmöistä saarnaa. Näin kuuluu evankeliumin oikeaan luontoon, että se tuopi mukanaan pyhän ristin sille, joka sitä maailman edessä tahtoo tunnustaa, pannen hänen henkensä vaaran alaiseksi.

Koska näin on laita, niin eroavat tämmöisessä tien haarassa oikeat paimenet ja palkkalaiset otisistaan. Palkkalainen saarnaa evankeliumia niin kauvan, kuin häntä kehdutaan oppineeksi, hurskaaksi ja pyhäksi mieheksi, mutta kun hänen kimppuunsa käydään, kun häntä ruvetaan parhaamaan villiuskoiseksi ja konnaksi ja kun tahdotaan häntä pakottaa opetus-tansa peruuttamaan, niin hän kohta peruuttaa-kin tahi livistää asiasta erilleen jättäen lammastensa luona henkensä ja elämänsäkin uhalla ja panisivat päänsä alttiiksi evankeliumin tähden. Eivät siis ne ole ikänä oikeita paimenia, jotka saarnallaan hakevat kunniaa, tavaraa ja etuja, vaan he ovat totisesti palkkalaisia, koska he oikeassa opissa ja Jumalan sanassakin ajavat takaa omaa voittoaan. Senpä vuoksi he eivät pysykkään paikallaan kauvemmin, kuin heillä siinä kunniaa ja ylistystä kestää; ja kun susi tulee, niin he peräytyvät ja kieltävät sanan, pötkivät tiehensä ja jättävät alttiiksi lampaansa, jotka halusta söisivät nälkäänsä ja näkisivät paimenen olevan susilta suojelemassa. Mutta näin ollen ei ole ketään apuna ja lampaat saavat kärsiä hätää juuri silloin, kuin enimmin tarvitseisivat vahvistusta.

Samoin on käyvä vielä nytkin. Kun keran oikein kovalle ottaa, niin että ruvetaan meidän kimppuumme karkaamaan ja meitä vainoomaan, niin sulkevat suunsa ja pakenevat, lampaat joutuvat surkeasti hajalleen, toinen revittää siellä toinen täällä. Suokoon Jumala että edes jotkut pysyisivät paikallaan ja panisivat henkensä alttiiksi lampaita pelastaaksensa. Tämöisiksi on Kristus palkkalaiset kuvannut. Edelleen sanoo hän:

Minä olen se hyvä paimen, joka tunnen omani, ja minä tutaan myös omiltani. Nämä ovat syvämietteisiä sanoja ja pitkäksi vetäisi niitä perin juurin tutkistella. Hän puhuu tässä erityisestä omituisesta työalastaan. **Minä tunnen omani,** sanoo hän, **ja minä tutaan myös omiltani.** Kuinka tämä tapahtuu? Sitä selittää hän edelleen ja sanoo:

Niinkuin Isä minut tuntee, ja minä tunnen Isän. Kuinka isä hänet tuntee? Ei maailmallisella vaan jumalallisella tavalla. Tästä olemme ennen laveammasti puhuneet ja lopputulokseksi saaneet tämän: Kristus tuntee meidät lampaiksansa ja samoin tunnemme me hänet paimeneksemme. Nyt me olemme kuulleet, minkälainen hyvä paimen hän on ja mitkä taasen ovat hänen heikkoja lampaitaan. Hän tuntee me heikot, sairaut ja särjetyt semmoisiksi lampaiksi, se on: hän ei pane pahakseen lampaittensa heikkoutta ja sairautta, ei siitä syystä niitä ylönkatso eikä hylkää, vaan hoitelee ja parantelee heitä, vaikka he olisivat niin raihnaisia, ettei koko maailma voisi niitä pitää hänen lampainaan, niinkuin ei se niitä siksi tunnustakaan. Mutta Kristus ei heitä tunne tällä tavalla. Hän katsoo vaan sitä, ovatko he lampaita ja onko heillä lampaan nimi: lammasta hän katselee, ei sen villoja.

Ne ovat siis oikeita paimenia, jotka Kristuksen tapaa noudattavat ja myöskin niin tuntevat lampaat, että katsovat itse persoonaa ei-

kä puutteellisuutta, ja että tekevät erotuksen lampaan ja sairauden välillä.

Isä tuntee minun, sanoo Kristus, mutta ei maailma minua tunne. Kun nyt niin käy, että minun pitää häpeällinen kuolema kuolla ristillä, niin sanovat kaikki ihmiset: Kah, olisiko tuokin Jumalan Poika? Hänpä on varmaankin joku kirottu roisto, joka sieluineen ja ruumiineen kuuluu perkeleelle. Tämöisenä on maailma minua pitävä ja tunteva mutta minun isäni on sanova näin: **Tämä on minun rakas poikani,** Kuninkaani, Vapahtajani. Eihän hän katso kurjuuttani, ei haavojeni, ei ristiäni eikä kuolemaani, vaan mikä persoona olen. Vaikka minä siis olisin keskellä helvettiä ja perkeleen kidassa, niin pitää minun kuitenkin päästä sieltä jälleen ylös, sillä Isä ei ole minusta luopuva. Näin tunnen minä lampaani ja ne tuntevat minun. He tietävät ja tuntevat minun hyväksi paimeneksi, ja siksi he lähestyvät minua ja pysyvät minussa kiinni huolimatta siitä, että ovat heikkoja ja sairaita, koska tietävät minun juuri sellaisia haluavankin. Nyt tekee hän tässä päätöksen ja sanoo:

Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammashuoneesta. Ne pitää minun myös tänne saattaman, ja he saavat kuulla minun ääneni, ja pitää oleman yksi lammashuone ja yksi paimen. Muutamat ovat selittäneet, että tämän lauseen pitäisi käydä täytöntöön vähää ennen viimeistä päivää, kun anttikristus, Elias ja Eenok tulevat. Tässä ei ole perää, vaan perkeleen juonia sellainen usko on, että koko maailma muka tulisi kristityksi. Perkele on sen liikkeelle pannut hämentääksensä oikeata oppia, ettei sitä koskaan oikein ymmärrettäisi. Kavahda sentähden sitä, sillä tämä lause on toteutunut ja tullut täyteen heti Kristuksen taivaaseen astumisen jälkeen, ja toteutuu vieläkin toteutumistaan. Ensi aluksi saarnattiin evankeliumia juutalaisille; tämä kansa oli lammashuone. Nyt sanoo hän

tässä: **Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta; ne pitää minun tänne saattaman.** Hän sanoo tässä evankeliumin tulevan pakanoillekin saarnattavaksi, että nämäkin uskoisivat Kristukseen, niin että juutalaisista ja pakanoista tulisi **yksi** kristillinen seurakunta. Tätä on hän vaikuttanut sittemmin apostolien kautta, jotka saarnasivat pakanoille ja käänsivät heitä uskoon.

Siis on nyt yksi kirkko eli seurakunta, yksi usko, yksi toivo, yksi rakkaus, yksi kaste j.

n. e. Ja tätä kestää vielä tänäkin päivänä ja yhä edelleen viimeiseen päivään asti. Älkää siis tätä niin ymmärtäkö, kuin koko maailma ja kaikki ihmiset Kristukseen uskoivat, sillä meillä täytyy aina olla pyhä risti, niin että enin osa ihmisistä on Kristittyjen vainoojia. Niinpä myös yhä eteenkinpäin pitää evankeliumia saarnattaman, jotta edes muutamia voitaisiin kristityiksi saada, sillä Kristuksen valtakunta on **tulemassa** eikä **valmiina**. Tämmöinen on lyhykäisesti tämän evankeliumin selitys.